

Gregor Strasser

MISLI O ZADACIMA ZA BUDUĆNOST



Ležati bolestan u krevetu nekoliko tjedana i mjeseci ima svojih prednosti. Toliko ima toga u trivijalnostima svakodnevnog života što ne dobiva nikakvu pozornost; sada ono ima šansu da polako prijeđe iz podsvesnog u svjesno gdje biva testirano i gdje mu mašta daje krila, da bi moglo uzeti oblik i život. Ljudi često griješe kada pretpostavljaju da praktično djelovanje - neprekidna preokupacija svakodnevnim potrebama - nije zasnovano na umnim radnjama. Stoga oni vole postaviti zavidljivu usporedbu između mislioca i izvršitelja! Istina je, međutim, da strujanja u mislima i duši ne postaju samouvjerena kada se odlučno suočavamo s dnevnim zadacima i kada se pokušavaju, prijanjanjem na posao, praktično rješavati sva pitanja!

Stoga je veoma lijepo imati mogućnost da se pogleda dalje od svakodnevnih zadataka i bliske budućnosti i uroniti u dubinu pitanja čijim smo rješenjima posvetili svoje životno djelo. Gdje postoji bolje vrijeme od ovoga, tijekom dugih sati u bolesničkom krevetu, kada kazaljke na satu izgledaju nepomične, a noći beskrajne sve dok konačno ne svane zora. Ova zora, uopće činjenica da svaki put osvane novi dan, je velika utjeha, blagoslovljena izvjesnost koja čini mrak sadašnjice podnošljivim, čak i ako se sati i godine čine beskrajnim; zora zaista dolazi, prijatelji, a sa Suncem dolazi i svjetlost. Ovakve misli tijekom usamljeničkih noći, misli o nacionalsocijalističkim zadacima budućnosti, koje ću ukratko ovdje izložiti, ovakve misli su sigurno prošle kroz glavu većini naših drugova u sličnim okolnostima i na sličan način, u ovom trenutku nisu predmet našeg djelovanja, ali teku kroz njega .

Duh ekonomije

Mi smo socijalisti i neprijatelji smo, smrtni neprijatelji, suvremenog kapitalističkog ekonomskog sustava, njegove eksploatacije ekonomski slabijih, nepravde u naknadama, nemoralnog vrednovanja čovjeka na temelju njegovog bogatstva i novca umjesto odgovornosti i dostignuća i odlučni smo da u svakom slučaju ukinemo ovakav sustav! S obzirom na moju naklonost ka praktičnom djelovanju, očito je da ga moramo zamijeniti boljim, pravednijim i moralnijim sustavom. Nije, međutim, dovoljno zamijeniti jedan ekonomski sustav drugim, neophodno je, prije svega, promijeniti duh. Duh koji treba nadvladati je duh materijalizma! Moramo preuzeti potpuno drugačiji način ekonomskog razmišljanja, oslobođenog od suvremenih pojmova ukorijenjenih u novcu, imovini, zaradi i lažnom uspjehu. To je najbolji pokazatelj da je način razmišljanja marksiste, lažnog socijaliste, isti kao i kod kapitalizma. Iz ovog razloga, ja već godinama govorim da ta dva formiraju duhovno jedinstvo, samo imaju različite signale. Nacionalsocijalizam, koji izvire iz organskog života, stavlja na stranu riječi teorije koja je daleko od stvarnog svijeta isto kao i mrtve ideje umiruće civilizacije.

Moramo naučiti da ekonomija nacije nije zarada niti dobit, koji jesu bitni, već zadovoljenje potreba vlastitog naroda. Ovo, i ništa više, jest zadatak nacionalne ekonomije. Moramo shvatiti da ideje o svjetskoj trgovini, trgovinskom bilansu, suficitu itd.. pripadaju umirućoj epohi i koje su se svele na apsurdno, zato što krše vječne zakone organskog života i zato što imaju porijeklo u špekulacijama, a ne u potrebama ili zemlji. Moramo naučiti da je to izdaja kada spekulativna proizvodnja, sa svim sredstvima oglašavanja i reklamiranja, stvara umjetnu potražnju, izdaja ljudskog rada, ljudskog života. Jer umjetno stvorena potreba potiče sve veće aspiracije, koje sa svoje strane duplira ljudsko ropstvo, koje je umno ropstvo, jer je um od duše preuzeo gospodarenje životom. Što narod danas zna o životu? Trče naokolo do iznemoglosti i muče se kao robovi u galiji samo da bi živjeli strahovito praznim životom. Nije stvar u tome da novi ekonomski sustav kojem težimo proizvodi više. Ulog nije veća proizvodnja, što zahtijeva marksizam, već ljudska duša. Proizvodnja i ekonomija imaju samo jedan zadatak: da zadovolje ekonomske potrebe pojedinaca, odbacujući robu koja duguje svoju potražnju isključivo umjetnoj stimulaciji i odbacujući tezu o "profitu i dobiti".

Moramo shvatiti da je rad mnogo više od imovine, dostignuće mnogo više od dividendi. Najgore od svega u kapitalističkom ekonomskom sustavu je da se sve vrednuje novcem, bogatstvom i imovinom. Propadanje nacije je neizbježan ishod primjene ovakvih standarda, pošto je selekcija na osnovu imovine smrtni neprijatelj viših ljudskih vrijednosti i života. Mi nismo ostavili nimalo mjesta sumnji da naš nacionalsocijalizam razbija ovaj vlasnički prerogativ i da će oslobođenje radnika uključiti i podjelu zarade, imovine i dostignuća. Ali, ostati samo na tome bi značilo prihvatiti stare standarde i ravnati se prema njima, a istovremno bi se zapostavila duhovna revolucija koja je ideologija koja nas suprotstavlja duhu suvremenog sustava. Mi se svjesno suprotstavljamo vrednovanju na temelju imovine vrednovanjem na temelju dostignuća. To je jedino vrednovanje koje priznajemo! Mi svjesno stavljamo rad na višu poziciju od imovine. Mi smo usredotočeni na dostignuća, ne dividende, i priznajemo odgovornost, ne bogatstvo i luksuz, kao krunu ljudskog truda. To je novi pogled na svijet, nova religija korporativne države i ekonomije. Ona konstatira da je stravično pravilo zlatnog teleta okončano i da su razlike između pojedinaca i razlike u pravima zapravo razlike u dostignućima, stupnju odgovornosti, razlike koje dolaze od Boga i koje su svete!

Duh društva i države

Kao što je naša borba protiv kapitalističke ekonomije istovremeno i borba protiv duha te kapitalističke ekonomije, borba koja mora biti ukorijenjena kako u vanjskom nastupu tako i u srcu svakog pojedinca, isto tako je naša borba protiv današnjeg društva i suvremene države istovremeno borba na život i smrt protiv duha tog društva i te države: protiv liberalizma i lažne demokracije!

Duh naše nacionalsocijalističke ideje mora nadvladati duh liberalizma i lažne demokracije ako želimo da Treći Reich uopće postoji! Duboko ukorijenjeni u organskom životu, shvatili smo da je lažno vjerovanje o ljudskoj jednakosti smrtna prijetnja kojom je liberalizam uništio narod i naciju, kulturu i moral, prodirući u najveće dubine našeg bića! Liberalno razmišljanje razjeda same osnove života, uništava krv, razara sveti poredak zasnovan na nejednakosti koja nema ničeg zajedničkog sa sadašnjom društvenom strukturom. Jer hijerarhija, o kojoj ja ovdje govorim, ovisi isključivo od dostignuća pojedinaca u zajednici. Moramo sa fanatičnom upornošću odbijati prihvatiti često izgovorenu laž da su ljudi "u osnovi jednaki" i jednaki u smislu svog utjecaja u državi i sudjelovanja u vlasti. Ljudi su nejednaki, nejednaki su od rođenja, postaju još više nejednaki tijekom života i stoga se nejednako vrednuju po svojoj poziciji u društvu i državi. Ali ovakva nejednakost ima samo jedan standard, odnosno može imati samo ovaj, jedan standard: doprinos pojedinca društvu, naciji i državi!

Stoga dolazim do zahtjeva koji na prvi pogled izgleda kao utopija, ali koji se neizbježno nameće nakon svega što sam rekao, i koji se nametnuo mnogim drugovima na sličan način. Zahtjev za nejednaku raspodjelu prava sukladno doprinosom državi zahtijeva razradu procesa selekcije po kojoj će se doprinos mjeriti. U okviru nacionalsocijalističkog pokreta mnogo se priča o pojavi nove grupe vođa, i ovo se dotiče onoga o čemu govorim. Ali metode koji su preporučene kao rješenje: genetske provjere, indoktrinacija, itd.. mi se čine sumnjivima u smislu mogućnosti, vrijednosti pa čak i efektivnosti! Drugi način, savršeno pošten, je vojnički način na koji mi je pozornost skrenuo moj prijatelj Pfefer, a to je selekcija od strane vojske.

Ovo zahtijeva da vojna služba bude dragovoljna, biti će pravo, a ne obveza. Praktično, to bi se riješilo tako što bi po zakonu svaki građanin morao služiti državi dvije godine; tijekom ovog vremena on ne bi, kao što pristalice obveznog radnog roka žele, gradio ceste ili sudjelovao u drugim javnim radovima, već bi učio zanat. Tako da ne bi postojao niti jedan građanin koji ne bi imao bar dvogodišnju zanatsku obuku. Selekcija najboljih bi bila rezervirana za oružane snage čija bi služba trajala četiri godine i stoga privukla samo one najvoljnije da se žrtvuju i koja bi sa sobom donijela opasnost rata i zahtijevala sve herojske osobine. Pristup je dragovoljan i neovisan od bilo kakve sile. Tko može sumnjati da građani koji se dragovoljno jave za vojnu službu, koja ih odvaja od privatnog života duplo duže od civilne, i koja još uz to, za razliku od ove druge, ne stvara praktične prednosti u životu već naprotiv, nakon mnogo surovije službe stavlja život u opasnost u slučaju rata, tko može sumnjati da su ovi građani najbolji od svog naroda, čiji doprinos državi doseže daleko iznad prosjeka?! Ima li ičeg prirodnijeg od toga da nacionalsocijalistička država vrednuje njihov doprinos iznad doprinosa drugih, toliko da uz opće pravo glasa svakom građaninu, ovim dragovoljnim braniteljima države dodjeli deseterostruko pravo glasa?! Što je ovo ako ne priznanje principa doprinosa kao osnove za politička prava? Zauzvrat, vojna profesija bi vidljivo preuzela vodeću ulogu u državi koja je prije svega njihova i koju će održavati i štiti od svih napada izvana. Bio bi grijeh ne napraviti istu selekciju i kod ženskog spola. Pošto su sve karakteristike propadanja izražene podjednako kod oba spola, stoga je i osnova ista; skoro se može reći da je ono čak još jače kod majki. Bio bi to zaista neoprostiv previd ukoliko nacionalsocijalistička država i

ovdje ne bi potražila metode prirodne selekcije kojim bi odvojila jedan dio i pretpostavila, da upravo pretpostavila, drugome.

Kod muškarca vojna služba je najozbiljniji i najvrijedniji oblik sudjelovanja u državi, kod žena to je majčinstvo! Postoje brojna ratnička plemena u Africi kod kojih majke koje umru na porodu bivaju sahranjene s istim vojničkim počastima kao i muškarci pali u borbi. U tome je dvostruka simbolika: osim priznanja za junaštvo, pokazuje se da je vrijednost ovih ljudi za pleme bila ista. Meni se stoga čini kao logičan i obvezujući nastavak napora ka prirodnoj selekciji najboljih usporediti majčinstvo žene u braku s vojnom službom muškarca i nagraditi ga isto tako većim brojem glasova. Očito je samo po sebi da pravo na više glasova nije jedini oblik nagrade, već da se moraju dati i dodatne beneficije u političkim pravima, kod izbora sudaca i visokih dužnosnika, postavljanju činovnika i u svim počasnim zvanjima. Nazovite to utopijom, ali za mene je to izvjesnost: nakon dvadeset do trideset godina takve selekcije nacija će imati grupu vođa koja će promijeniti cjelokupan izgled društva i države i koji će biti nerazrušiva potpora ove države i njene ekonomije.

Duh kulture

Postoji li još neka posebna riječ koja će neophodno pokazati da lažni duh suvremenog života mora u korijenu biti poražen ukoliko zaista želimo stvoriti nešto novo, nešto novo što će trajati? Više se ne može pisati o "duhu našeg vremena", bila bi to prevelika laž! Ja nisam do kraja shvatio svu tragediju suvremenog života dok nisam imao vremena čitati, kao što je to bilo za vrijeme moje bolesti. Da ne znam koliko su ljudske duše gladne, gladne i žedne, imao bih dojam, na temelju knjiga koje sam pročitao, da je duša konačno mrtva i da ju je zamijenio razum, *ratio*, koji svrhu i značenje vidi samo u mehaničkom i samo u tehničkom. Postoji jedno užasno beznade u ljudskim dušama, raspad svih vrijednosti, nestabilnost koja uzalud traži stabilnost, stabilnost koju više ne nalazi u religiji i koju je izgubila u etici. "Relativnost" - to je ključni pojam suvremene kulture. Relativizam u svim stvarima, u svakom znanju, u svim osjećajima. Za to vrijeme grižnja savjesti uzalud pokušava pokriti unutarnju nestabilnost "psihoanalizom". Sama jezgra je pojedena i u velikoj mjeri izgubljena.

Ovo je najveća, ako ne i neizlječiva rana! Jer duboka je istina da je moralni preporod preduvjet socijalnog i političkog stava jednog naroda. Ne želim da me pogrešno shvatite kad kažem moral. Moral je uvijek zasnovan na duhovnoj prirodi, a ne na navodno nepromjenjivim zapovijedima čak i ako su one uzete iz duhovne prirode. Ovdje ne govorimo o dogmatskom shvaćanju morala nekog reda ili religije, već o skladnosti, skladnosti između Božjega u čovjeku i vječnog u prirodi. Oblik ove skladnosti je vezan za vrijeme isto kao što je vezan za čovjeka, ali sadržaj je vječan.

Teško je, pogotovo ovdje, predložiti konkretne mjere koje bi vodile ka poboljšanju. Unatoč tome, moj praktični um pokušava postaviti opće zahtjeve. Utjecaj države bi prije svega trebao biti indirektan, preko škola koristeći učitelje s odgovarajućim stavom. Ono što je, pak, neophodno da bi se promijenio sadašnji duh dezintegracije, raspada, besmisla, relativnosti i neiskrenosti ili da se bar spriječi zaraza onog dijela stanovništva koji je ostao zdrav, izuzev podrške svim iskrenim religioznim naporima, je sljedeće: osjećaj časti mora biti postavljen u centar duhovnog života! Bilo bi pogrešno ignorirati činjenicu da, za mnoge narode, od kojih mnogi nisu genetski najgori, religija više nije sposobna formirati ovaj centar kao što je to činila u Srednjem vijeku. Ali osjećaj časti, koji je sam po sebi karakteristika najboljih ljudi, je još uvijek sposoban zauzeti svoje mjesto kao dominantna duhovna sila, organizirati čovjekove misli, koje su rascjepkane i zasute prevelikim brojem nijansi, što će mu omogućiti da ponovno nađe smisao života. Kada stavljam naglasak na dužnost kao političko i socijalno aktiviranje

časti, to je samo druga faza iste akcije. Ja, stoga, vidim smisao života kao kompletiranje ljudske egzistencije kroz čast i dužnost. Ovo je rješenje koje se može primijeniti na današnjeg građanina i koja, za njega, predstavlja "Pruski stil" njegovog ispunjenja.

U jednom moramo biti savršeno jasni: forme i institucije su varijable, one nikada, same po sebi, nisu ni ispravne ni pogrešne. Postoji, međutim, samo jedan ispravan duh, onaj sa konstruktivnim pogledom na svijet. To je duh vječne prirode, koju je produhovio čovjek, lik Božji! Po našem dubokom uvjerenju i na temelju onoga što znamo, taj duh je u nama, u ideji nacionalsocijalizma, i taj duh i nijedan drugi izgradiće tisućgodišnji Treći Reich.